

Dorst

Liturgie voor een Paasviering 2014

Openingslied

'Zing voor de Heer een nieuw gezang'

Lied 655 uit *Liedboek. Zingen en bidden in huis en kerk.*

Welkom

Laten we het leven geen woestijn noemen, er zijn zo veel mooie dingen: enthousiasme, goedheid, ontroerende gebaren en woorden.

Laten we het leven geen woestijn noemen, want we hebben lief, onze ogen worden betoverd door fascinerende mensen, soms zelfs door vonken van geluk. Maar je ontkomt er niet aan, soms lijkt het leven wel op een woestijn. Soms stukt het leven. De dingen waar we plezier aan beleefden, verbleken. Verdriet blijft ongezien. Antwoorden verstommen. De bronnen zijn verdroogd. De ziel is verdroogd.

Dat is de wereld. Zo is het leven. Maar vandaag vieren we dat er nog meer te zeggen valt.

In de woestijn is er soms ook de oase. Pasen kan zo'n oase in de woestijn zijn.

Te midden van zand en leegte: een bron. Te midden van dorheid: kleur. Te midden van het cynisme: licht. Omgeven door de dood: een open graf.

Met de verhalen, liederen en stilte die we hier delen, vormen we een oase.

Wees hier welkom.

Aansteken van de Paaskaars

Gebed

Lieve God,
Moge het licht dat wij ontsteken,
in ons gaan stromen als levend water.
Dat het leven moge brengen in onze ziel,
licht in onze ogen,
ruimhartigheid tegenover elkaar.

Wij bidden

dat het verhaal van Pasen de weg vindt naar ons hart,
dat het groter is dan al onze vragen,
en dat het ons brengt binnen de lichtkring van de Levende.

Dat het licht van Christus de dorst van onze ziel moge lessen.

Lied

'U kennen, uit en tot U leven'

Lied 653: 1,3,4,7 uit *Liedboek. Zingen en bidden in huis en kerk.*

Of: 'Gij zijt voorbijgegaan'

Lied 607 uit *Liedboek. Zingen en bidden in huis en kerk.*

Lied 462 uit *Verzameld liedboek.*

Tekst

Het gebeurde elke week in een verpleeghuis. In een verpleeghuis dat zo leek op al die andere. Het was op de afdeling met alzheimerpatiënten. Er werd nauwelijks gesproken, op wat gemurmel na. Mensen zaten maar. Keken apathisch voor zich uit. Maar eens per week kwam er die vrouw met haar drums. Ze legde bij alle mensen op de afdeling een drum op schoot. Dan begon ze op haar drum te slaan. Eerst heel zacht, op het ritme van het hart. Sommige bewoners begonnen mee te doen. De één na de ander. Als de vrouw harder begon te slaan, sloeg ieder harder. Als ze zachter ging, deed ieder zachter. Met haar vingertoppen deed ze de regen na of met vegende bewegingen de wind. De mensen volgden haar en trommelden op de drums. Langzaam veranderde er iets op de afdeling. Gezichten ontspanden zich. Het personeel van de keuken kwam luisteren. Demente mensen die op de gang zaten, richtten zich op, paktten hun rollators en schuifelden naar de kamer waar het gebeurde. Zelfs de doven merkten er iets van. Ze voelden het geluid van de drums in hun buik. Dan gebeurde er in het verpleeghuis wat ooit werd geprofeteerd: de woestijn ging bloeien, bronnen braken open, beken begonnen te stromen. Het verpleeghuis veranderde van een woestijn in een oase. Lammen gingen lopen. Doven hoorden. In zichzelf gevangen mensen bloeiden open. De doden kwamen tot leven.

Lied (Open Deur pagina 19)

'De toekomst is al gaande'

Lied 605 uit *Liedboek. Zingen en bidden in huis en kerk.*

Tekst

Improvisatie op Johannes 4,1-15

Er zit een vrouw bij de bron.
Jezus komt op haar toe en vraagt om water.
Er ontspint zich een gesprek tussen beiden.
Het loopt erop uit dat niet Jezus de vrouw,
maar de vrouw Jezus om water vraagt.
Hij belooft haar dan ook geen gewoon water,
maar water dat alle dorst voorgoed kan stillen.
Water dat een bron wordt in jezelf.
Een bron waaruit water welt dat eeuwig leven geeft.
'Geef mij dat water, Heer,' zegt de vrouw, 'dan zal ik geen dorst meer hebben.'
Wie zou niet verlangen naar dat water?
Op het bidprentje van de schrijver Gerard Reve stond een kort gebed:
'Mijn verlangen vecht naar U.'
Het zou me niet verbazen als hij heeft gehouden van dat verhaal over de vrouw bij de bron.

Lied

'Een beker vol fris water'

Tekst: A.C.Bronswijk. Melodie: Lied 910 uit *Liedboek. Zingen en bidden in huis en kerk.*

Wij laten emmers dalen. De putten zijn zo diep.
Wij zoeken levend water, dat God tot aanzijn riep.
Het water van het leven, van liefde ons te groot,
waarvan wij kunnen drinken tot verder dan de dood.

Waarvan wij kunnen drinken, om mens van God te zijn,
die tussen lach en dansen, bij tranen en bij pijn
weet heeft van vergezichten, van trouw die ons omgeeft:
een beker vol fris water van Hem, die om ons leeft.

Een beker vol fris water, een bron van overvloed,
die dorst lest nu en later, waarin God ons ontmoet.
Dat willen wij hier putten uit hem, die met ons is:
de Heer, het levend Water, een beker koel en fris.

Gedicht (Open Deur pagina 5)
ik heb nooit

Ik heb nooit naar iets anders getracht dan dit:
het zacht maken van stenen
het vuur maken uit water
het regen maken uit dorst

ondertussen beet de kou mij
was de zon een dag vol wespen
was het brood zout of zoet
en de nacht zwart naar behoren
of wit van onwetendheid

soms verwarde ik mij met mijn schaduw
zoals men het woord met het woord kan verwarren
het karkas met het lichaam
vaak waren de dag en nacht eender gekleurd
en zonder tranen, en doof

maar nooit iets anders dan dit
het zacht maken van stenen
het vuur maken uit water
het regen maken uit dorst

het regent ik drink ik heb dorst.

Gerrit Kouwenaar

Uit: *Gedichten 1948-1978*, Querido, Amsterdam, 1992.

Tekst (aansluitend bij Open Deur pagina 16)
De roos van Jericho

Hij kijkt me aan.
Uit zijn ogen spreekt leegte
of verdriet;
ik weet het niet.
Hij begint te praten:
'Ik ben zo bang dat mijn ziel dood is,
het voelt zo leeg van binnen,
zo dor.'

Dan vertel ik hem over dat wonderlijke plantje,
de roos van Jericho:

als een dor bolletje rolt het door de woestijn,
bewogen door de woestijnwind.
Zo dood als een pier, lijkt het.
Maar soms,
die enkele keer dat het regent in de woestijn,
of als het onverwacht water vindt,
komt het tot rust.
Het plantje zuigt zich vol water.
Het water doorstroomt zijn droge takken en blaadjes.
Dan ontrolt het zich langzaam
tot een schitterend groen plantje,
met helder groene blaadjes.
Dat plantje kan jaren zonder water.
Het beschermt zich tegen de barre omstandigheden
door zich op te rollen.
Maar als het water vindt ...

'Misschien is het met onze ziel ook wel zoiets ...'

Bewerking van: H. de Roest, *Een huis voor de ziel, Gedachten over de kerk voor binnen en buiten*, Zoetermeer, 2011, 2de druk, p. 75

Lied

'Groen ontluikt de aarde'

Lied 625 uit *Liedboek. Zingen en bidden in huis en kerk.*

of: 'Kleinst denkbare bron'

Lied 577 uit *Verzameld liedboek*

Tekst

Dorst is de grootste angst van de woestijn –
dorst, dreiging, dood.
Geen wonder dat mensen in de woestijn fata morgana's zien:
wensbeelden van een oase, van water.
Maar er is geen oase, er is geen water.
Het is maar een luchtspiegeling.

Spiritueel gezien is dorst een gave.
Het is een positieve onrust:
bron van je liefde, je creativiteit, je zoeken.
Deze dorst houdt nooit op
en zoekt altijd naar meer:
niet alleen naar geluk,
maar ook naar het geheim van geluk;
niet alleen naar vrede,
maar ook naar het geheim van vrede;

niet alleen naar leven,
naar ook naar het geheim dat groter is dan de dood,
de Levende zelf.

De Levende:
een fata morgana?
een luchtspiegeling?
Maria wist het niet ...

Schriftlezing

Johannes 20,1-18

Lied

'De steppe zal bloeien'

Lied 608 uit *Liedboek. Zingen en bidden in huis en kerk.*

Lied 364 uit *Verzameld liedboek.*

Gedicht (Open Deur pagina 17)

Pasen

Het heldere Licht zien
dat zich losmaakt
van zal het ooit misschien

De warmte voelen
van de bevestiging dat het kan:
Tot leven komen
zoals het groen dat uit de bomen breekt
Tot bloei komen
met alles waarmee je tot de wereld spreekt

De beloning van de hoop
dat je aan mag zwellen
als een rivier van liefde
en overstromen van vreugde

De vervulling van het diep gekoesterde
verlangen om bemind te worden
om wie je in alle broosheid bent
Om van betekenis te zijn
en iets te betekenen voor een ander

Getroffen worden door het besef

dat het goed is zoals het is
Dat de wezenlijke bron
nooit uitgeput raakt noch vergaat
De vredevolle blik bemerken
waarmee wij elkaar kunnen verstaan
en die zoveel ruimte laat voor een nieuw
begin

Esther Disveld

Uit: *De kracht van kwetsbaarheid*. Tandem Felix, Wijchen, 2010.

Lied

'Kondig het jubelend aan'

Lied 659 uit *Liedboek*. *Zingen en bidden in huis en kerk*.

Tekst

Een woestijnvader, abba Bessarion, wandelde met zijn leerling langs de zee. De leerling kreeg grote dorst. Daarop begon abba Bessarion te bidden en zei: 'Drink het water van de zee.' Toen de leerling dit deed, bleek het zeewater zoet te zijn. De leerling vulde daarop een fles met zoet water. Abba Bessarion vroeg hem waarom hij dit deed. De leerling antwoordde dat hij dit deed om verderop geen dorst te hoeven lijden. Hierop zei abba Bessarion: 'Je hoeft niet bang te zijn verderop dorst te lijden. God is niet alleen hier, God is overal.'

Uit: *Verba seniorum*. Vertaling: *The desert fathers, Sayings of the early christian monks*, Translated and with an Introduction by Benedicta Ward, Londen, 2003.

Lied

'Hij die gesproken heeft een woord dat gaat'

Lied 362 uit *Liedboek*. *Zingen en bidden in huis en kerk*.

Lied 217 uit *Verzameld Liedboek*.

Gebed

Lieve God,
dankbaar zijn we
voor mensen die naar ons omzien,
voor geluk dat ons zomaar toevalt,
voor het leven,
voor de wijde, gulle horizon om ons leven;
en van dat alles - zo vertrouwen wij - bent U het geheim.

Wij bidden tot U als mensen

die met elkaar zijn verbonden,
en die er weet van hebben
dat velen klem zitten,
zich alleen voelen,
of niet opgewassen tegen de vragen van het leven.
Wij hopen dat zij bronnen zullen vinden langs hun weg:
goede woorden, een hand op de schouder;
misschien dat wij wel die bronnen zijn.

Wij die dag in dag uit op weg zijn,
of we nu willen of niet,
naar een onoverzienbare toekomst,
wij bidden
dat wij sterk zullen zijn en moedig.
En mochten we vallen,
dat we zullen opstaan.
En wat onze toekomst ook moge zijn,
dat wij uiteindelijk zullen thuiskomen bij U.
Amen.

Lied

'De Heer is onze reisgenoot'

Lied 646 uit Liedboek. Zingen en bidden in huis en kerk.

Afsluiting

We gaan verder,
ieder op zijn weg,
ieder met haar toekomst.
Moge Christus
ons begeleiden op onze wegen naar de toekomst.
Moge Hij de bron zijn,
die onze diepste dorst lest.

Deze liturgie is samengesteld door Stephan de Jong (predikant in de Protestantse Gemeente Bussum en redactielid van Open Deur). Tenzij anders vermeld, schreef hij ook de teksten. De liturgie hoort bij het paasnummer van oecumenisch maandblad Open Deur, april 2014. Losse nummers zijn te bestellen bij Boekencentrum Uitgevers, e-mail: abonnementen@boekencentrum.nl, tel. 079-3628628.
Met het oog op de bescherming van auteursrechten zijn de teksten van de meeste liederen niet in deze liturgie opgenomen.